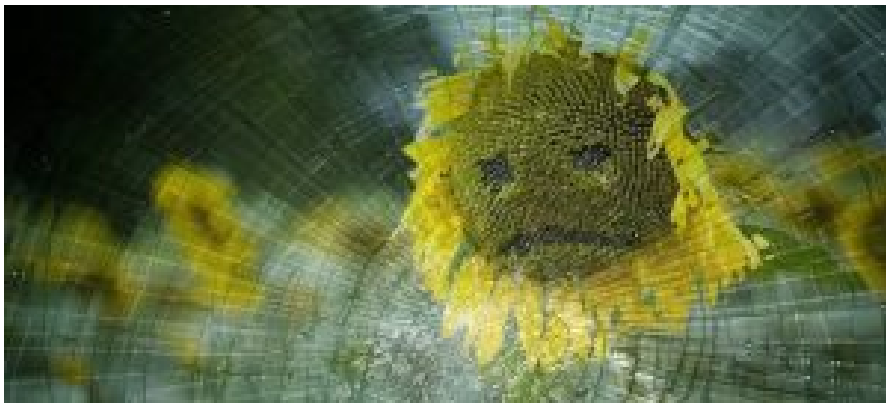

Esther – Mentale pijn

“Het is het allemaal net niet. Het gaat over mentale instorting en mentale pijn. Het begon op mijn 15e levensjaar wanneer ik suïcidale gedachten kreeg. Ze waren minimaal, en ik dacht, het gaat wel weer over, het waren meer gedachten zoals, ik wil dit niet, ik vind dit leven niet leuk. Ik zat op dat moment in het derde of vierde schooljaar van het voortgezet.

Gezien ik op de basisschool 8 jaar gepest ben geweest was ik toen die tijd ook erg onzeker over mezelf en mijn klasgenoten maakte daar ook gebruik van door me dwars te zitten of buiten te sluiten.

Op mijn 16e startte ik mijn eerste opleiding als pedagogisch werker waarbij ik in het eerste jaar ook flink geïntimideerd ben door mijn

klasgenoten. Na 2 jaar kreeg ik een negatief studieadvies en werd ik weggestuurd van m'n stage omdat ik niet voldeed aan de eisen die de opleiding stelde (vooral op het gebied van stage/praktisch) ondanks dat ik keihard m'n best deed. Ik stortte mentaal in elkaar, heb mijzelf opgepakt (dacht ik) en ben weer doorgedaan.

Ik was toen die tijd 18 toen ik weer een nieuwe opleiding begon. In het eerste leerjaar van deze opleiding ging opeens alles goed. Dit was de eerste keer in m'n leven dat ik succes ervaarde en werd overweldigend door positieve emoties en omgeving waardoor ik overassertief werd.

In het tweede leerjaar werd ik weer in het diepe gegooid omdat ik weer weg werd gestuurd van m'n stage. Wederom probeerde ik

het weer opnieuw bij een andere stage en met veel vechten heb ik deze stage met een voldoende afgerond.

Al met al hebben alle situaties ervoor gezorgd dat ik heel veel stress heb opgebouwd en toen ik mijn stage afgerond had, ben ik mentaal in elkaar gestort. Dit keer heftiger. Dit gebeurde in maart 2017. In die tussentijd was er wat gerommel tussen hulpinstanties, waar kon ik precies terecht?

In die tussentijd heeft dat er ook voor gezorgd dat ik regelmatig de crisisdienst moest benaderen omdat de suïcidale pogingen al aanwezig waren en de suïcidale gedachten iedere dag terug kwam en anders waren er misschien wel ergere dingen gebeurd.

Nu ik 20 ben zit ik soort van op mijn plek bij een hulpinstantie waar ik wel terecht kan. Ik ben daar sinds mei in behandeling. Nu gaan ze echter wel kijken wat precies bij me past qua zorg.

Er is nog niet echt een diagnose gesteld dus daar moet ik nog op wachten. Nu is het overleven en doorgaan. Meer kan ik niet doen. Ik heb wekelijks daar gesprekken dus het loopt wel.”